

PERIÓDICH SATÍRICH,

HUMORÍSTICH, IL·LUSTRAT Y DIBUJARI

DONARÁ AL MENOS UNS ESQUELLOTS CADA SENMANA.

2 QUARTOS CADA NUMERO PER TOT ESPANYA

y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

Números atrassats 4 quartos.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ

LLIBRERÍA ESPANYOLA, RAMBLA DEL MITJ, NÚM. 20
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIO

Fora de Barcelona, cada trimestre: Espanya, 8 rals.
Cuba y Puerto Rico, 16.—Estranger, 18.

CAPS DE BROT.

ANTONI VICO.

En lo cap inspiració,
ardent calor dintre l' ànima,
sempre just en los accents,
sempre arrogant en las taulas.
Capitanejant ardit
del Art la legió sagrada,
per tot arreu aclamat
recorra 'ls teatros d' Espanya,
cubrint de gloria 'l seu nom
y enaltint la escena patria.

PENSAR

Si exceptuém lo menjar y 'l beure, no hi ha res tant indispensable y essencial com lo pensar.

Es un verdader article de primera necessitat. ¡Ay del que no pensa! ¡ay del que deixa rovellar las frontissas del cervell, y dona lloch á que se li fassin trenyinas á la inteligencia!

Devegadas hi ha personas que 's moren per falta d' aliment; es una desgracia, però la humanitat se mira las víctimas de la fam ab ayre filosófic, y 's limita á exclamar: —¡Pobra gent!

En cambi hi ha personas que s' anulen moralment per estalviar-se la molestia de pensar, y ningú s' hi fixa ni dona la més petita importancia á aquest suïcidi intelectual.

No s' alarmin: aquest tó formal y pessimista que hi agafat no durará gayre estona: ho he fet no més per convénce'ls de que 'l pensar es una cosa sumament seria, que val la pena de ser considerada ab serietat sisquiera un minut ó dos.

Are seguim lo que deyam.

Hi ha molta gent que fa corre la veu que 'l pensar es de burros.

Los que diuen aixó, no pensan; y per quedar bè davant dels demés, se defensen propalant aquestas veus subversivas.

¡Es de burros!

Si 'ls burros pensessin, sería cosa de fer rodar las sinias pels homes que no pensan y colocar los pacífichs ases en los llochs que ara ells desempenyan.

Un home que no pensa es com un portamonedas vuyt, un llibre en blanch, una casa sense amoblar, un barco sense mariners...

No; vaig buscant una comparació ben precisa y no la trobo. Y es que un home que no pensa no pot compararse ab res...

Lo més exacte que pot dirse d' ell es qu' es una criatura d' edat avansada.

Y encare potser hi haurá criaturas que protestarán.

—¿En qué pensa?—hi preguntat devegadas á algú, veyentlo ab lo cap baix y tot preocupat, mirant á terra.

—¿Cóm?—exclama ell aixecant la vista, com si 's despertés.

—Dich, en qué pensa.

—¡Ah! no pensava pas: mirava aquestas formigas qu' entran y surten d' aquest foradet.

Com aquest tipo 'n trobarán á mils.

¡No n' hi ha poca al mon de gent que malgasta la vida mirant las formigas!

S' ha de tenir en compte que 's pot mirar las formigas de moltas maneras.

Lo qui va á escoltar un predicador sense entendre lo que aquest diu ¿qué fá sinó mirar las formigas?

Los que assisteixen á la festa dels *Jochs florals* colocats en un recó de la sala desde ahont no senten res ¿fan algo més que mirar las formigas?

Y 'ls gomosos que s' abonan á las funcions de la Sarah Bernhardt ó de la Marini, quan aquestas donas venen á visitarnos ¿no miran las formigas també?

Tornant á lo del pensar, un home de món á qui jo conech, fa una classificació que no deixa de ser ingeniosa y hasta potser atinada y justa.

—Hi ha—diu ell,—tres classes d' homes: uns qu' están rellevats del deber de pensar, uns altres qu' están obligats á pensar y finalment uns altres qu' es inútil que pensin, porque encara que volguessin ferho no podrian.

L' home que tèn vint mil duros de renda no tèn de pensar res. Las sévas imprevisions, las sévas distraccions, las sévas burradas, tot desapareix, tot se cura, tot se salva ab la mágica influencia dels vint mil duros.

Venen luego 'ls homes de verdader talent: aquestos han de pensar per forsa, porque sería un crim, un delict, una atrocitat, deixar rovellar un cervell y una inteligencia que son una mina fecunda de ideas, de projectes y de innovacions.

En quant als tercers ¡ay!... ¿qué 'n treuran d' escarrassarse posantse 'l magi en prempsa, si 'l seu microscòpich cervell está impossibilitat de fer res de bó y obligarlos á pensar es lo mateix que volguer fer portar un parell de cantis á una mosca?

Y succeheix que, com tot lo del món va capgirat, en materias de pensar s' encarrega de la feyna 'l que menos forsas tèn per ferla.

Los que podrian y deurian pensar no pensan, y en cambi 'ls que ni deurian probarho, s' empenyan en graduarse de pensadors. Y després los succeheix lo mateix que á la mosca: no poden portar los cantis.

¿Que 's creuen que n' hi ha poch d' aquestos? L' home que 's pensa qu' es bó per casat, y als tres mesos de matrimoni ja ha fet un pa com unas hostias;

L' infelís que 's figura que á América pot guanyarhi una fortuna, y després d' uns quants anys torna ab la qua entre camas y la butxaca vuyda;

Lo tenor que 's posa á cantar òperas, y 'l dia del debut es acompanyat á casa á cops de tronxo;

Lo desventurat que funda un periódich per ferse rich, y avants d' acabar lo trimestre ja s' ha empenyat la camisa;

L' autor qu' escriu un llibre y al cap del any tèn encara tota la edició... ¿qué son sinó mortals que

no saben pensar, ó moscas que s' han empenyat en portar un parell de cantis?

Los mal intencionats diuen que totas las desgracias dels homes venen de las donas.

Nego, nego... y si convè renego.

Siguém franchs y no acumulem á las senyoras faltas que no tenen.

Las desgracias dels homes venen fatal é irremissiblement de no sapiguer ó de no volguer pensar.

¡Quántas cosas fem que 'ns surten malament, per no havernos pres la molestia de pensarlas una mica!

¡Quántas vegadas nos trobém en compromisos y situacions difícils, fi ls de la nostra imprevisió!

¡Quántas y quántas palinodias tenim de cantar, mentres regoneixém interiorment la lleugeresa que 'ns ha portat aquellas complicacions!

No hi trobat may ningú que m' haji negat la importancia del pensar.

—Si—diu un—desde are endevant pensaré una mica més.

—Créguim—anyadeix un altre,—si jo pensés ab calma, no faria 'ls disbarats que faig.—

Pero 'l més original es un que sembla que pensa y en rigor no pensa gens.

—¿Qué tal?—li preguntava jo—¿pensa gayre?

—¡Sempre!—va respóndrem.—¿Y sab qué penso?

—¿Qué?

—Penso que jo penso molt poch.

A. MARCH.

GALERÍA DE TESTIMONIS.

(En Judici Oral y Públich.)

UN TESTIMONI PRUDENT.

President.—¿Juréu dir la vritat?

Testimoni.—Senyor President ¿es precis jurar?

—Si, ¿per qué titubejéu?

—Perque, com que no estich gayre segur de la mèva declaració, tinch por de fer un jurament, porque... vaja... jo... vamos...

—Parléu sens temor ¿Quán vareu entrar en l' habitació, l' acusat tenia 'l punyal á la mà?

—Veurá, no m' atreveixo afirmarho... porque jo...

—Pero 'l testimoni davant lo jutje d' instrucció va afirmar la pregunta que li acabo de fer.

—Es possible; pero vareig fe aquesta declaració sens prestar jurament y no voldria que las mèvas paraulas poguessin perjudicar á l' acusat... porque jo...

—Vos sou un testimoni de cárrech.

—Senyor President, si li fos igual, preferiria serho de descárrech... porque jo, vaja..

—Jo crech que ni vos mateix ho sabéu lo que voléu ser.

—¡Oh! tèn rahò, senyor President; més de vint vegadas hi volgut comprar hisendas y en lo precis moment de firmar l' escriptura hi dit al notari que ho deixava corre. Si no m' hi casat, no ha sigut per falta de ganas, si per por de fer un disbarat... porque jo..

—Si hi haguessin gayres testimonis com vos, estaría bèn fresca la justicia. Podéu retirarvos.

UN TESTIMONI APOCAT.

President.—¿Lo testimoni Benet Amorós?

La dona del Testimoni.—Permétinme que acompanyi al meu marit! Es tant timit que temo que li agafi una basca. Desde que ha rebut l'avis per compareixe davant el tribunal, no menja, ni dorm; sols beu molt, moltíssim; y tè molta febra...

—¿Y per qué tanta por?

Testimoni en vèu baixa.—Perque soch, hi sigut, y continuaré sent molt apocat tota ma vida.

—Aixequéu la vèu.

—No m'atreveixo.

—Es precis qu'el tribunal 'us senti.

—¿Si pogués assentarme, senyor President? Noto que las camas me comensan á tremolar.

—Sentéuvos y contestéu sens temor, ¿qué sabéu respecte al assumpto d'autos?

—No 'm recordo casi de res.

—A pesar de tot, en lo sumari consta una declaració molt important que convé qu'el tribunal la senti dels vostres llabis.

—Ah!... (tot esporuguit y llensant una exclamació)

—¿Qué teniu?

—Que l'acusat me mira terriblement; coneix que si dich alguna cosa 'm farà una mala partida.

La dona.—Mira, donchs, no diguis res.

Lo President.—Es necessari; la justícia ha de fer certas aclaracions?

—Sí, pero si l'acusat surt libre, matará al meu marit. Ell parlará, si prometen tenir al acusat pres durant vint anys en cas de resultar ignocent.

—Deixéume preguntar al vostre marit.

—¡Ay, ay! ¡Sí no sè que tinch!... ¡crech que m'ofego... (Lo testimoni 's desmaya y no hi ha més remey que treurel de la sala y portarlo á una habitació vehina per retornarlo.)

UN TESTIMONI AIXERIT.

President.—Teresa Torroella, portera de la casa.

Testimoni.—Senyoras, senyors y demès companyia; saludo á tothom..

—Bè. ¡Vos si que no teniu por de enrahonar!

—¿Enrahonar? No hi fet res més en ma vida.

—¿Qué sabéu del crim comés?

—Al moment de cométre no sabia res absolutament; pero desde llavors hi sapigut moltes cosas, moltes.

—¿Cóm?

—Consultant las llunas.

—La justícia no admet aquestas supersticions: diguéu lo que sapiguéu; pero concretant los fets.

—Bueno pues. Jo atribueixo 'l crim á una mala estrugancia. En l'habitació que ocupava l'acusat, hi havia estat un senyor que va tirar la seva sogra per la finestra; luego va venirhi un matrimoni... ¿m'entenen?... vaja, ja ho diré clá; qu'ella era una qualsevol. Jo, si fos del propietari, deixaria orejar el pis durant un any, á fi de que...

—Observo que la testimoni no respon á la pregunta feta.

—Figúrinse que aquesta senyora que 'ls dich, tenia per marit un tros de pá, ¡ay Senyor! ¡quántas vegadas li havia dit! Pues bè, aquesta poca pena tenia un bacallaner y un...

—En aquest moment no jutjém á las adúlteras, ni als bacallaners; deixéu estar aquell assumpto y contestéu á lo que hi preguntat.

—Dich tot aixó per demostrar que la mala es-

trugancia persegueix lo pis que ocupava 'l processat...

—Ja que la testimoni no fa cas de las mévas observacions, s' inutilisa la declaració seva: retiris.

—Sí; ja 'm retiro; pero tinguin present que si no senyan dos cops al día aquell pis, n'hi veurém moltes de desgracias á la nostra escala.

UN TESTIMONI ANUNCIADOR.

President.—¿Vostre nom?

Testimoni.—Joseph Bombo.

—¿Vostre professió?

—Negociant de vins. Soch corresponsal de una casa de Tarragona. Faig molt negoci y guanyo anualment unas trenta mil pessetas.

—Dech advertir al...

—Los meus clients están mol satisfets. Quan veig una mala anyada, pujo 'ls preus; pero si la cullita es bona, 'ls abaixo; ¡ah Aixó sí, soch molt just

—Pero ..

—Si 'l senyor President tè la bondat d'acceptar unas llistas de preus corrents, n'hi donaré varias perque las distribuheixi als amichs y coneguts. Com á calitat, li garanteixo. (*Dona varios prospectes á las personas que té aprop y hasta 'n fica á las butxacas de's guardias-civils*)

President (ab vèu grave).—Basta ja: no ha sigut cridat per fer propaganda, sino per ratificar la declaració feta davant lo jutje. ¿Qué sabéu del crim?

—Que m'estranyá moltíssim, pues l'acusat es client meu y continuaré sentho sí, com espero, es absolt; me sorpren que aquest distingit client, y dich distingit perque me consumeix cada any la friolera de...

—Abreviéu comentaris, us ho suplico...

—M'estranya, repeteixo, que hagi pogut cometre aquet crim, perque tenia un caràcter apacible. Bevía, efectivament; pero era un ví negre que no podia excitarlo per cap concepte, á pesar de son temperament nerviós. Gens d'alcohol, un'altra qualitat dels productes que represento, y que 'l tribunal pot comprovar perfectament ab unas ampolletas que hi portat al efecte. Ví bò y que vench á cinquanta sis pessetas la carga, pagats los drets d'entrada.

—¿Nos deixaréu tranquils ab lo vostre negoci?

—Dich la vritat, senyor President (*y comensa á treure ampolletas que reparteix á tothom*.)

—Ja que sols serviu per fer propaganda, lo tribunal renuncia á la vostra declaració.

J. LADIV.

NO DÓNA.

Vaig neixé á dalt d'un quint pis
d'una escala molt estreta
y el gueto ¡pobre infelís!
se va empenyá en que seguís
la carrera de poeta.

Mirant de fe'l torná enrera
perque 'm fes fè un altre ofici,
l'hi vaig dí ab bona manera
que era la millor carrera
per anar dret al hospici.

Prou vareig jo escarrassarme
perque mudés de paré:
pero ell ¡cá! sense escoltarme,

tot seguit va fer deixarme,
los cabells á coll y bé.

Y ab gust molt poch satisfet,
per seguir del pare 'ls fins
vaig cursar l' ofici aquest;
y vaig fè en un any justet
una auca de redolins.

Com aixó molt poch donava
vaig posarme á fer romanos
mes casi ningú 'n comprava,
perque tothom 'ls trobava
insípits, tontos y mansos.

Treballant de nit y día
per poguer fama alcansar
qu' era 'l que 'l gueto volia
pèls periódichs escribia
y may re 'm van acceptar.

Veyent que 'l mèu nom pèl món
fama ni gloria alcansava,
vareig escriure un dramón
que 's va estrenar al Odeon
un diumenje que tronava.

Dins l' escenari assentat,
batent estava mon cor
esperant ab ansietat,
que 'l públich entussiasmat
cridès:—¡Que salga el autor!

Ja ho van fer, ja; van cridarme,
vaig sortir jo plè d' orgull;
mes en compte d' obsequiarme
ab aplausos, van xiularme
y 'm van tirá un tronxo al ull.

A cal metje 'm van portá
y 'm va dir:—¡Bah, no 's trastorni,
ni s' espanti; res será!—
Mes després de molt gastá
per últim vaig quedar borni.

Borni y fet un perdulari
y per no viure del ayre
ni semblá un estrafalari,
vaig deixar l' art literari
y 'm vareig posar... á drapayre.

Y aixís visch ab gran tropell
pèl capritxo del mèu pare,
que avuy casi cau de vell
cridant draps y ferro-vell,
que de pena 'm cau la cara.

Y al trobarme així esguerrat,
de carrera y de persona,
fet un perdis y tronat,
veig, y es la pura vritat,
que 'l ser poeta no dóna.

Que no dóna es cosa neta
y, per desgracia, molt clara,
puig que á mí lo ser poeta
m' ha fet perdre la xaveta
y 'm costa un ull de la cara.

JOSEPH PLANÁS.

La má experta del célebre Lecocq no 's desmenteix en la obreta que últimament ha estrenat la companyia que ab tant aplauso treballa en lo teatro del *Tivoli*. *La reina de Córcega* té 'l mateix corte y las mateixas tendencias que la major part d' obras qu' hem vist del popular músich

francés. Facilitat, inspiració en los motius, instrumentació delicada y propia, y, com sempre, un *chic* especial que fa enganxar las melodías al oido, de manera que 'ls menos felissos en recordar la música, aprenen rápidamente tot lo qu' escriu lo rival de Offembach.

En los dos actes de que consta la nova sarsuela 's desarrolla un argument viu é ingenios, del género pur francés, es á dir d' aquells que no senten may l' escassés d' aygua, perque sempre son verts. *La reina de Córcega* donará honra y prófit al afortunat teatro del *Tivoli*.

Grans entradas y molta broma en lo teatro *Lirich*, que comensa ja á ferse de moda, sent avuy lo punt de reunió de la bona societat barcelonina. La funció de la nit de Sant Pere va durar hasta las tantas de la matinada; va haverhi de tot; comedia, música, ball y la mar de distraccions.

Demá debutará en aquest elegant teatro la notable companyia del eminent actor Sr. Vico, ab l' obra del célebre Echegaray *De mala raza*, no coneguda encara á Barcelona. Celebrém de tot cor la arribada del Sr. Vico, á qui donèm la benvinguda, augurantli una bona temporada teatral.

Novedats, novedats y novedats; aquest es lo lema del empresari del *Circo eqüestre*. Encara 'l públich no ha tingut temps d' empaparse d' un artista y de celebrar lo sèu mérit, ja 'n vé un altre que l' eclipsa ó que reparteix l' atenció dels espectadors entre ell y 'ls que ja hi havia. Aquesta senmana s' han presentat los *Yo-Yo-Rute-Jute*, verdaderas notabilitats dignes del públich de Barcelona y que demostran lo talent del Sr. Alegria en portar aquí lo bo y millor que corra per Europa.

La societat coral *Euterpe* ha donat últimament dos concerts en lo *Tivoli* que s' han vist favorecuts per numerosa concurrencia. Los deixebles del inolvidable Clavè conservan encara 'l calor y l' entussiasme de sempre en favor de la institució creada pèl inspirat mestre catalá. Repetint las obras del sèu extens repertori é intercalanthi las pocas pessas notables que mort ell s' han estrenat, saben atreure 'l públich y ferse aplaudir com en los sèus millors temps. En los últims concerts s' ha estrenat per l' orquesta una pessa-capritxo del Sr. Goula, que no per tenir un nom molt enrevessat deixa de ser admirablement bonica. Lo senyor Vehils dirigeix la orquesta ab lo talent que tothom li regoneix y en quant al Sr. Anfruns debém declarar que 'ns ha sorprés agradablement per la maestria y seguretat ab que conduheix lo coro, demostrant una discreció y un coneixement del género no gayre vulgars.

N. N. N.

DOLS RECORT.

¿Te recordas de aquell jorn
que anant junts á passejar
y cansats de caminar
nos sentarem prop la font?
¿Recordas la matinada
hermosíssima que feya?
¿Recordas com jo somreya
al dar-me tú una mirada?
¿Recordas que 't vaig trencar
flors per ferte una corona?
¿Recordas que... va ser bona
la truyta del esmorsar?

N. CASTELLÓ M.

Pues senyor: ja no 'ns falta res del que tenim Barcelona pot donarse tant llustre com li dongui la gana y anunciar á las nacions extrangeras que conta ja ab una música municipal pel seu us particular.

Los inteligents diuhen que toca molt bè: jo no hi entench gayre y per xo m' avinch á aceptar l' opinió dels inteligents, si b' soch del parer d' un fulano que 's queixava de que la tal orquesta no toqui casi res més que pessas extrangeras.

—Després dirán que som proteccionistas, —criava l' home ab santa indignació—¿hont s' es vist tocar cosas de las nacions extranyas? ¿cóm volen que sapiguém si tocan bè ó malament?

D' altra part lo traje de bombero ab que han vestit la música municipal acaba de donarli un aspecte mes estrambótich. Sembla més aviat una companyia de prussians que una orquesta catalana.

¿Serán exigencias de 'n Bismarck?

Lo senyor Rodoreda está en lo cas de donarnos una explicació.

¿Fará 'l favor, don Joseph, de dirnos clá y catalá per qué un home com vosté s' ha vestit de prussia?

¡Ah! 'Ls que també han estrenat traje nou son los municipals... ¡Pobre gent!

D' aquestos si que 's pot dir que com més aném menos valém. Te me 'ls han clavat unas gorras que, vaja...

«Por cuatro ó seis pesetitas, bonitas, gorritas de camarero, salero...»

Lo millor dia veyém als pobres municipals ab gorra de cop.

Dirigint lo municipi una criatura, tot es possible.

Aquest dia va fer anys de la explosió de las calderas de la fábrica Morell y Murillo, que tantas víctimas va ocasionar.

Tothom recordarà 'l crit de indignació que va alsarse á Barcelona y 'ls propósitos de fer caure sobre 'ls causants de aquella catástrofe tot lo rigor de la ley.

Pues ja ho veuhen; han passat quatre anys y no s' ha fet res: los morts continúan enterrats, los mutiats se queixan inútilment y 'ls órfens que va ocasionar la explosió esperan que vingui 'l dia del judici per veure si Deu los fa justicia, perque estan ja convensuts de que 'ls homes no saben ó no volen... ó no poden ferne.

L' Ajuntament que llavors va resoldre pendre part en la causa que va formarse als Srs Morell y Murillo, al venir lo fallo de l' Audiencia favorable á aquets senyors, va deixar perdre l' ocasió oportuna pera entaular un recurs devant del Tribunal Suprém, donant lloch á que tota reclamació posterior fos ja impossible.

Lo president del municipi era 'l Sr. Rius y Taulet.

Y...

Pássém á un' altra cosa.

¿Han sentit parlar d' una *vajilla* de plata de 16,000 duros, regalada—diuhen—per uns fabricants á un senyor curt y gras, que usa unas grans patillas?

¿Serán murmuracions infundadas? ¿Será una novela?

¿Será que

gastant setse mil duros

qualsevol fabricant se surt d' apuros?

Jo no sé res absolutament.

A Palma de Mallorca hi ha uns guardas de consums que valen m' s or que pesan.

La distingida arpista Esmeraldina Cervantes ha estat á punt de tornar á Barcelona sense arpa.

Havía passat lo dia fora de la capital de Mallorca y al entrar al vespre per las portas de Palma, los del fielat li van deturar lo cotxe, y trobantli l' arpa, volían emportarsela de totes maneres á pesar del aspecte inofensiu de instrument.

—¡Pero si aixó no es res de pago!—deya la Cervantes—¿si es un arpa!

—¡Arpa, arpa!—va respondre un del guardas.—¿Cóntho á sa tia que aixó es un arpa! ¿Qué 's pensa que no ho veyém qu' es un pernil?

¡Bona idea!

S' ha resolt que la nova música municipal dongui concerts en algun siti públich la nits dels diumenjes y dijous.

Es molt natural y molt lógich y molt equitatiu.

Al revés de lo que deya Quevedo.

Ell deya: «Que la pague el que la oiga.»

Nosaltres hem de dir: «Que la oiga el que la pague.»

Y com que sóls nosaltres la paguém, es molt just que escoltantla 'ns distraiguém.

¡Quín conflicte diumenje passat!

Ab motiu de la sortida de casa de la reyna, las autoritats militars van disposar que 's desaparessin salvas y que las tropas anessin de gala.

Pero l' alcalde, que oficialment no sabia res, no va donar cap ordre als seus subordinats y aquestos varen passejarse com de costum, ab los seus vestits ordinaris.

Y va succehir que mentres á la Capitanía general era un gran dia, á ca la Ciutat era un dia petit...

Tant petit com lo nostre arcalde.

En cambi 'l dilluns la notificació havia arribat ja á puesto, y la fatxada de la casa de la *vila* va sortir engalanada ab los tradicionals pendons y pellingos.

—¡Mal síntoma per en Rius y Taulet!—deya un aficionat á treure conseqüencias.—¿Ja s' olvidan de participarli quant es dia de gala? Aviat en Sagasta s' olvidará de que D. Francisco es arcalde, y 'n nombrará un de nou.

S' ha publicat un llibret de versos del Sr. Ayné y Rabell que porta per títol *Branqui lons*.

Es una colecció molt variada. Devegadas l' autor sembla qu' es de las *es*, després resulta qu' es de las *as* y en certs passatjes es de las *es* y de las *as* en una sola pesa.

Hi ha alló de *llençavas*, *pençavas*, *esperança*, *remembrancha* y cosetas per l' istil.

Lo llibre costa dos rals y está imprés al Hospi-
talet.

Ab ocasió de la festa nacional pèl felís part de
la reyna, l' Ajuntament ha repartit una infinitat
de pans.

Un dels llocs de repartició era 'l Torin.
Allí si que 's podia dir alló de *pan y toros*.

Dià'lech entre dos lladres de rellotjes:

—Després dirán que á Barcelona hi ha segu-
retat ..

—¡Qué tè d' haverhi!

—¡Está cla! Figúrat que ahir si 'm descuydo
una mica m' agafan...

Y ara que parlém de lladres.

A Valencia ha sigut reduhit á presó un subjecte
que havia robat la friolera de ¡¡vuyt wagons carre-
gats de patatas!!

¡Jesús, María y Joseph!

Si tenia intenció de menjárselas totas ell, ja s'
havia assegurat la subsistencia per uns quants
anys.

Un telégrama enviat pèl governador d' Austrá-
lia, va arribar á Londres nou horas *avants* de ser
expedit. Va ser posat á la una de la tarde y á las
tres de la matinada del mateix dia ja era á Lon-
dres.

Aixó s' explica per la diferencia del meridiá,
pero ¿no 'ls sembla que si 's tractès d' Espanya,
ab tot y aquesta diferencia, arribarian los telégra-
mas á las mil y *quinientas* com de costum?

Aquí arriban més aviat la cartas que 'ls partes
telegráfichs.

Ey si no 's perden; que llavoras no arriban
may.

Lo qual es també bastant freqüent.

Lo senyor Rius y Tauler ha sigut nombrat pre-
sident de la comissió directiva de la Exposició
universal que 's celebrarà á Barcelona l' any
que vè.

Trac'an'se d' exposicions, lo senyor Rius está
ben nombrat

No hi ha ningú qu' estigui tant exposat com ell.
A caure.

Una observació.

¿S' han adonat de la carencia de robos y altres
hisanyas que s' observa en aquesta capital?

Ns sè si es que 'ls lladres y 'ls criminals s' han
evaporat, ó que la policia compleix per fi ab la
sèva obligació.

Si es aixís, que Dèu li pagui.. á més de la paga
que ja cobra de costum.

¡Animo, Sr Freixa, ma de ferro y demostrins
qu' encara hi ha bons jefes de policia!

Hi ha 'l propósit de colocar uns grans fanals á
la entrada del passeig de Gracia.

¡Fanals!

Es la especialitat del nostre arcalde.

A Madrit ha passat un cas molt curiós.

Un marit está dormint ab la s-va dona y de re-
pent s' aixeca demanant socorro. Hi acut la poli-
cia y un metje, y després d' un examen detingut,
resulta que la dona ha mort repentinament.

Y ara vè 'l bo.

¿Saben que va fer lo marit al sapiguerho?
Tornarse á ficar al llit ab la morta y dormir fins
á la matinada.

—Ja es morta—devia dirse; per lo tant puch
dormir tranquil.

XARADAS.

I.

En ma *prima* pots trobá
un riu qu' existeix á Espanya
y la *dos* si acás tens manya
ja veurás que no se 'n va.
Tres es nota musical
dis-tercera 'l barco 'n tè
y qu' es, per final, dirè
home públich en *total*.

NOY DE CAPRITXO.

II.

Tenia un cosí *total*
y un día un *primer-tercera*
va agafarlo pèl darrera
y va morí al hospital.

ANGEL GARCIA.

SINONIMIA.

Per voltá una *tot* un día
ab una *tot* molt graciosa
duya una *tot* que tenia
molt noveta y molt garbosa.
Després... ¡aixó no m' ho explico!
dich si vol pendre una *tot*
y va clavarme tal mico
que 'm deixá sense dí un mot.

VENTURETA DE REUS.

TERS DE SÍLABAS.

• • •
• • •
• • •

Sustituhir los punts ab lletras de modo que resulti:
Primera ratlla horisontal y vertical: poble de Catalunya.
—Segona: concell —Tercera: trasto que hi ha en molts
estudis.

JOAN TORT Y VILA.

TRENCA-CLOSCAS.

LO PORTER D' ELLA.

Formar ab aquestas lletras lo nom d' un carrer de
Barcelona.

UN DEL OLLA.

ANAGRAMA.

—*Tot*, ¿vols venir á veure *Tot*?
—No pot ser *Tot*, es en va...
y ademès que d' italiá
jo no n' entench ni un sol mot.

UN DEL OLLA.

LOGOGRIFO NUMÉRICH.

1 2 3 4 5 6 7 —Nom d' home.
7 4 5 6 7 2 — » de dona.
3 2 1 4 7.—Apellido.
1 4 3 2 —Capital
1 4 3.—Un licor.
3 2.—Tothom ne tè.
1 —Consonant.

CAP DE TRONS.

GEROGLÍFICH

CA + SAS CA + AS
CASA + S

M. SANGENIS Y GINÉ.

BARCELONA:

Imp. de Lluís Tasso Serra, Arch del Teatro, 21 y 23.

RECORT DE LAS PROFESSONS.

¡Vaja, conservars'hi bè
 abur y hasta l' any que vè!